

Art. Jeg, som Forslagsstiller, appellerer blot til den almindelige Overbeviisning om disse Mænds Stilling og appellerer til, hvorvidt Rigsdagen i Betragtning deraf vil indrømme dem et yderligere Tilskud. Var der Tale om at bestemme Pension for disse Mænd, da kunde jeg indrømme, at man maatte tage Hensyn til de Bemærkninger, som ere opstillede af det dissenterende Medlem, men her er slet ikke Tale i dette Tilfælde om Pension, men blot simpelthen om Understøttelse. Var der nu Tale om, at disse Mænd ikke skulde være trængende, eller behøve et saadant yderligere Tilskud, da kunde det ogsaa sammenligningsviis tages nærmere i Betragtning, hvad det ærede Medlem har anført, men naar han selv har indrømmet, at disse Mænd i Almindelighed ere trængende og bør indrømmes et Tilskud, saa mener jeg ogsaa, at der i dette Tilfælde ikke vil kunne tages væsentlig Hensyn til hvad han har anført om Pensioneringen af andre Classer. Det eneste, jeg finder, der kan synes at være grundet med Hensyn til hans Uttringer mod Lovforslaget er, at maaffee enkelte af de Mænd, der kom ind under Forslaget, ikke skulde være trængende til et saadant Tilskud, men der maa jeg gjøre opmærksom paa, hvad jeg ogsaa paa Sagens tidligere Stadium har gjort opmærksom paa, at det staaer aldeles i Finantsministerens Magt at unddrage dem, som han ikke maatte finde at være trængende, fra det Tilskud, som her er foreslaaet, og at dette ogsaa, efter den ærede Finantsministers Fortolkning af Loven, er hans Mening, viser sig af hvad han yttrede under Sagens første Behandling, idet han der sagde, at dersom en enkelt Betjent ikke til den Tid maatte være trængende, saa vilde der naturligviis være en bestemt Dødsfordring for ham til ikke at yde ham dette Tilskud. Han antog, at de Tilfælde, hvor en Betjent ikke maatte være trængende, sjældent og maaffee aldrig vilde indtræffe, og da den høitærede Finantsminister i denne Sag visnok er kyndigere end de Fleste af os, med Hensyn til Bedkommendes Trang, saa troer jeg ogsaa deri at have fundet en Bestyrkelse for min Mening, at man bør yde dem et saadant Tilskud; men staaer det nu i Finantsministerens Magt, som

af ham selv er indrømmet, at nægte at give et saadant Tilskud til de Enkelte, som ikke maatte være trængende, saa troer jeg, at derved den Indvending mod mit Forslag, som kunde stiges at have nogen Betydning, maa være bortfaldet. Med Hensyn til det af det ærede Medlem af Udvalget opstillede nye Forslag, da finder jeg, at det indeholder en heel Deel, som vil give Anledning til mange og forskjellige Ulemper. Det Første, jeg skal indvende imod det, er, at det ærede Thing, dersom det gaaer ind paa at antage dette Forslag, i Grunden ikke veed hvad det gaaer ind paa, ikke kjender den Sum's Størrelse, som derved bevilges; thi det er stillet saaledes hen, at det maaffee kan blive Halvdelen af hvad det vilde blive ifølge det oprindelige Forslag; men det kan ogsaa blive det Dobbelte deraf. Thinget er altsaa i en complet Uvisshed om, hvilken Sum der er Tale om ifølge dette Forslag, og det troer jeg er en Betænkelse, som maa gjøre, at det ikke kan foretrækkes for mit. Men ikke nok med det; det gaaer ud paa, at Finantsministeren skulde bemyndiges til at tildele saadanne Betjente en Understøttelse, som vare i særdeles Trang. Men foruden at det jo er uvidt, hvorledes disse Ord „særdeles Trang“ blive at forstaae, og at de kunne forslaaes af forskjellig paa den forskjelligste Maade, saa er der tilføiet „andre særlige Omstændigheder“ og hvilke disse ere er ogsaa stillet aldeles hen i det Uvisse. Men naar saaledes de, der vare særdeles trængende og de, for hvem andre særlige Omstændigheder kunde anføres, skulde kunne tilstaaes en yderligere overordentlig Hjælp af indtil 100 Rbd. aarlig af bemeldte Understøttelseskasse, saa finder jeg det ikke klart ifølge Affattelsen, om Meningen heraf er, at denne overordentlige Hjælp skulde ansees dem givet blot for eet Aar ad Gangen, eller om den, naar den een Gang var givet dem, skulde ansees som givet dem een Gang for alle. Det kan ikke sees af Affattelsen, hvilket der menes. Menes der, at dersom Finantsministeren iaar tilbeler dem, paa Grund af Trang eller andre Omstændigheder et saadant Tilskud, de da aarligt skulle vedblive at have det, saa opnaaer den ærede Forslagsstiller ikke hvad han vilde opnaae; thi det kan være, at disse, der nu ere særdeles